

Ένα εθιστικό θρίλερ από τη συγγραφέα των best seller

Angela MARSONS

ΑΠΑΓΩΓΗ ΣΕ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Φεβρουάριος 2014

Η Έμιλι Μπίλινγκαμ προσπάθησε να ουρλιάξει μέσα απ' την παλάμη που της έφραζε το στόμα.

Τα δάχτυλα ήταν λεπτά, μα κρατούσαν δυνατά το κάτω μέρος του πιγουνιού της. Έβγαλε με το ζόρι έναν ήχο που χάθηκε μέσα στη σάρκα του κι έγειρε πίσω το κεφάλι της, πασχίζοντας ν' απελευθερωθεί. Το πίσω μέρος του κρανίου της βρήκε σε κάτι σκληρό, ένα πλευρό.

«Κόφ' το, ηλίθια», είπε εκείνος σέρνοντάς τη προς τα πίσω.

Το βουητό στα αυτιά της σχεδόν έπνιξε τα λόγια του. Ένωθε την καρδιά της να σφυροκοπάει στο στήθος της.

Με το ύφασμα στα μάτια της δεν ήξερε πού βρισκόταν, ωστόσο αισθανόταν το χαλίκι κάτω από τα πόδια της.

Κάθε βήμα την απομάκρυνε περισσότερο από τη Σούζι.

Η Έμιλι αντιστάθηκε πάλι. Προσπάθησε να ξεγλιστρήσει χρησιμοποιώντας τα μπράτσα της, αλλά εκείνος την τράβηξε απλώς πιο κοντά του. Δοκίμασε να στριφογυρίσει το κορμί της για να δραπετεύσει απ' τη λαβή του, μα τα χέρια του σφίχτηκαν γύρω της. Δεν ήθελε να πάει μαζί του. Έπρεπε να ελευθερωθεί. Έπρεπε να φέρει βοήθεια. Ο μπαμπάς θα ήξερε τι να κάνει. Ο μπαμπάς θα τις έσωζε και τις δύο.

Άκουσε το τρίξιμο μιας πόρτας. Αχ, όχι, ήταν το βαν.

Επιστράτευσε όλη της τη δύναμη για να τσιρίζει. Δεν ήθελε να ξαναμπεί στο βαν.

«Όχι... σε παρακαλώ...» φώναξε πασχίζοντας να του ξεφύγει.

Αυτός την κλότσησε δυνατά στο πίσω μέρος του γονάτου της.

Το πόδι της λύγισε και σκόνταψε μπροστά, αλλά την άρπαξε απ' τα μαλλιά και δεν την άφησε να πέσει κάτω.

Το κρανίο της έτσουξε, ενώ τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

Με μια κίνηση, την πέταξε στο πίσω μέρος του βαν κι έκλεισε με δύναμη την πόρτα, που έκανε τον ίδιο μεταλλικό ήχο όπως πριν από μέρες, όταν η Έμιλι περπατούσε προς το σχολείο.

Τώρα η τάξη της φαινόταν απίστευτα μακρινή κι αναρωτήθηκε αν θα ξανάβλεπε ποτέ τις φίλες της.

Το βαν έκανε απότομα όπισθεν, πετώντας την πάνω στην πόρτα. Ο πόνος τινάχτηκε σαν πυροτέχνημα απ' το πίσω μέρος του κρανίου της.

Έστρεψε το σώμα της για να καθίσει όρθια, όμως το βαν προχωρούσε με μεγάλη ταχύτητα κι εκείνη έπεσε πάλι στο ένα πλευρό.

Το μάγουλό της έσκασε με δύναμη στο ξύλινο δάπεδο του οχήματος, που τρανταζόταν ολόκληρο. Μόρφασε όταν το δέρμα της γυμνής της γάμπας σκίστηκε σ' ένα καρφί. Μερικές σταγόνες ζεστό αίμα κύλησαν στον αστράγαλό της.

Η Σούζι θα της έλεγε να φανεί δυνατή. Όπως τότε που είχε στραμπουλήξει τον καρπό της στη γυμναστική. Η Σούζι τής είχε κρατήσει το άλλο χέρι και είχε γεμίσει την καρδιά της κουράγιο, λέγοντάς της πως όλα θα πήγαιναν καλά. Κι είχε δίκιο.

Όχι όμως κι αυτή τη φορά.

«Συγγνώμη, Σούζι, δεν μπορώ», ψιθύρισε η Έμιλι, καθώς τα δάκρυά της έγιναν λυγμοί. Ήθελε να φανεί γενναία για χάρη της φίλης της, μα το τρέμουλο που είχε ξεκινήσει απ' τα πόδια της ταξίδευε τώρα σ' όλο της το κορμί.

Μάζεψε τα γόνατα προς το πιγούνι της και προσπάθησε να γίνει ολόκληρη μια μικρή, σφιχτή μπαλίτσα, αλλά το τρέμουλο δεν έλεγε να καταλαγιάσει.

Ένωσε μια στάλα ούρα να γλιστρά ανάμεσα στα μπούτια της. Οι σταγόνες έγιναν χείμαρρος κι ήταν αδύνατον να τον σταματήσει.

Ένα τρομοκρατημένο αναφιλητό ξεπήδησε από το κορμί της καθώς η Έμιλι προσευχόταν να τελειώσει αυτό το μαρτύριο.

Και τότε, το βαν σταμάτησε απότομα.

«Σε παρακαλώ, μ-μαμάκα, έλα να με πάρεις», ψιθύρισε καθώς μια δυσοίωνα σιωπή απλώθηκε ξαφνικά ολόγυρά της.

Έγειρε άτονα πάνω στην πόρτα. Τα μέλη της είχαν παραλύσει. Δεν της απόμενε άλλη δύναμη να του αντισταθεί, απλώς περίμενε αυτό που θα ακολουθούσε.

Απ' τον φόβο ένωσε έναν κόμπο στον λαιμό, καθώς ο απαγωγέας της άνοιξε την πόρτα.

Μπλακ Κάουντρι – Μάρτιος 2015

1

Η Κιμ Στόουν ένωσε την οργή να μαίνεται μέσα της. Ξεκίνησε σαν σπίθα από τον εγκέφαλό της και τη διαπέρασε σαν ρεύμα ως τις πατούσες της, κατακλύζοντας όλο της το κορμί.

Έτσι κι ήταν δίπλα της τώρα ο συνάδελφός της, ο Μπράιαντ, θα τη συμβούλευε να ηρεμήσει. Να σκεφτεί πριν ενεργήσει. Να λάβει υπόψη της την καριέρα της, τη δουλειά με την οποία έβγαζε το ψωμί της.

Καλύτερα, λοιπόν, που ήταν μόνη της.

Το Πιουρ Τζιμ βρισκόταν στη Λέβελ Στριτ, στο Μπρίρλι Χιλ, ανάμεσα στο εμπορικό κέντρο Μέρι Χιλ και στο συγκρότημα γραφείων και μπαρ Γουότερφορντ.

Ήταν Κυριακή μεσημέρι και το πάρκινγκ ήταν γεμάτο. Έκανε πρώτα έναν γύρο, εντοπίζοντας το αυτοκίνητο που έψαχνε, προτού παρκάρει τη Νίντζα ακριβώς έξω απ' την πόρτα. Δεν σκόπευε να μείνει πολλή ώρα.

Μπήκε στο φουαγέ και πλησίασε στο γραφείο υποδοχής. Μια όμορφη γυμνασμένη γυναίκα τής χαμογέλασε πλατιά τείνοντας το χέρι. Η Κιμ μάντεψε πως περίμενε απ' αυτήν να της δείξει κάποια κάρτα μέλους. Είχε μια δική της «κάρτα» να της δείξει. Το αστυνομικό της σήμα.

«Δεν είμαι μέλος, αλλά πρέπει οπωσδήποτε να πω δυο κουβέντες με μια απ' τις πελάτισσές σας.»

Η γυναίκα κοίταξε γύρω της σαν να χρειαζόταν να συμβουλευτεί κάποιον.

«Πρόκειται για υπόθεση της αστυνομίας», δήλωσε η Κιμ. Κατά κάποιον τρόπο, πρόσθεσε από μέσα της.

Η γυναίκα έγνεψε καταφατικά.

Η Κιμ κοίταξε την πληροφοριακή πινακίδα και κατάλαβε πού ακριβώς έπρεπε να πάει. Έστριψε αριστερά και βρέθηκε πίσω από τρεις σειρές μηχανημάτων, πάνω στα οποία ο κόσμος έκανε στεπ, περπατούσε ή έτρεχε.

Κοίταξε αυτά τα άτομα που ξόδευαν τόση ενέργεια για να μείνουν απλώς στην ίδια θέση.

Αυτή που έψαχνε βρισκόταν στην πέρα γωνία κι έκανε στεπ. Την κατάλαβε από τα μακριά ξανθά μαλλιά που ήταν πιασμένα σ' αλογοουρά. Σιγουρεύτηκε βλέποντας το κινητό τηλέφωνο μπροστά της, πάνω στην οθόνη του μηχανήματος.

Έχοντας βρει τον στόχο της, η Κιμ αγνόησε εντελώς τους ήχους που έκαναν τα άτομα καθώς γυμνάζονταν και τα όλο περιέργεια βλέμματα που της έριχναν, μια που ήταν η μόνη στην αίθουσα ντυμένη με κανονικά ρούχα.

Το μόνο που την ένοιαζε ήταν η ανάμειξη μιας γυναίκας στον θάνατο ενός δεκαεννιάχρονου που τον έλεγαν Ντουέιν.

Η Κιμ στάθηκε μπροστά στο μηχανήμα και το καβάλησε. Το σοκ στο πρόσωπο της Τρέισι Φροστ παραλίγο να κάμψει την οργή της. Όχι όμως απόλυτα.

«Να σου πω λίγο;» ρώτησε, αν και στην πραγματικότητα δεν ήταν ερώτηση.

Για μια στιγμή, η γυναίκα κόντεψε να χάσει τον βηματισμό της, και θα ήταν κρίμα.

«Πώς διάολο...» Η Τρέισι κοίταξε γύρω της. «Μη μου πεις ότι χρησιμοποίησες το αστυνομικό σου σήμα για να μπεις!»

«Να σου πω, ιδιαιτέρως», επανέλαβε η Κιμ.

Η Τρέισι συνέχισε να κάνει στεπ.

«Κοίτα, εγώ δεν έχω κανένα πρόβλημα να μιλήσουμε εδώ», είπε η Κιμ υψώνοντας τη φωνή της. «Δεν πρόκειται να ξαναδώ αυτούς τους ανθρώπους.»

Η Κιμ ένιωθε ήδη τα μισά τουλάχιστον βλέμματα στην αίθουσα καρφωμένα πάνω τους.

Η Τρέισι έκανε ένα βήμα πίσω και κατέβηκε από το στεπ, μετά πήρε το τηλέφωνό της.

Η Κιμ ξαφνιαστική βλέποντας το πραγματικό της ύψος και υπολόγισε πως στην καλύτερη περίπτωση ήταν ένα και πενήντα εφτά. Δεν την είχε δει ποτέ χωρίς τις δεκαπεντάποντες γόβες της, ό,τι καιρό κι αν έκανε.

Η Κιμ άνοιξε απότομα την πόρτα στις γυναικείες τουαλέτες, όρμησε μέσα και κόλλησε την Τρέισι στον τοίχο. Το κεφάλι της παραλίγο να χτυπήσει στο στεγνωτήριο των χεριών.

«Τι σκατά νόμιζες ότι έκανες;» ξεφώνισε η Κιμ.

Η πόρτα μιας τουαλέτας άνοιξε και μια έφηβη βγήκε τρέχοντας από κει μέσα. Τώρα ήταν ολομόναχες.

«Δεν μπορείς να με πιάνεις σαν...»

Η Κιμ έγειρε λίγο πίσω έτσι ώστε ν' απέχουν ελάχιστα. «Πώς διάολο μπόρεσες να δημοσιεύσεις αυτή την ιστορία, ηλίθια σκύλα; Είναι νεκρός τώρα. Ο Ντουέιν Ράιτ είναι νεκρός εξαιτίας σου.»

Η Τρέισι Φροστ, ρεπόρτερ της περιοχής κι απ' τα χειρότερα καθάρματα που υπήρχαν, ανοιγόκλεισε δυο φορές τα μάτια της, συνειδητοποιώντας τι της είπε η Κιμ. «Μα... το άρθρο... μου...»

«Το άρθρο σου ήταν η αιτία που τον σκότωσαν, ηλίθια.»

Η Τρέισι κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. Η Κιμ έγνεψε καταφατικά. «Ναι σου λέω.»

Ο Ντουέιν Ράιτ ήταν ένας έφηβος απ' το συγκρότημα κατοικιών Χόλιτρι. Για τρία χρόνια ήταν μέλος μιας συμμορίας που λεγόταν Χόλιτρι Χουντς, μετά όμως θέλησε να φύγει. Η συμμορία το πήρε χαμπάρι και τον μαχαίρωσαν, αφήνο-

ντάς τον να πεθάνει. Νόμιζαν πως τον είχαν σκοτώσει, αλλά ένας περαστικός τον επανέφερε στη ζωή. Τότε ήταν που ανέθεσαν στην Κιμ να διερευνήσει την απόπειρα ανθρωποκτονίας.

Η πρώτη της οδηγία ήταν να κρύψουν απ' όλους, εκτός απ' την οικογένειά του, το γεγονός πως ζούσε ακόμα. Ήξερε πως, έτσι και μαθευόταν αυτό στο Χόλιτρι, η συμμορία θα έβρισκε τρόπο να τον αποτελειώσει.

Είχε περάσει εκείνη τη νύχτα καθισμένη σε μια καρέκλα δίπλα στο κρεβάτι του και προσευχόταν να μη βγει σωστή η πρόγνωση και ο Ντουέιν ν' αρχίσει ν' ανασαίνει μόνος του. Του κρατούσε το χέρι, προσφέροντάς του τη δική της ενέργεια για να βρει τη δύναμη να ξαναγυρίσει στη ζωή. Την είχε συγκινήσει το θάρρος του να προσπαθήσει ν' αλλάξει τη ζωή του και να εναντιωθεί στη μοίρα. Ήθελε να της δοθεί η ευκαιρία να γνωρίσει τον γενναίο νεαρό που είχε καταλήξει πως δεν του ταίριαζε η ζωή του συμμορίτη.

Η Κιμ έσκυψε κοντά στην Τρέισι και τη διαπέρασε με το βλέμμα της. Δεν υπήρχε διαφυγή. «Σε παρακάλεσα να μη δημοσιεύσεις την ιστορία, μα δεν μπόρεσες να συγκρατηθείς, έτσι δεν είναι; Ήθελες ντε και καλά να είσαι η πρώτη, σωστά; Τόσο απελπισμένα θέλεις, γαμώτο, να σε προσέξουν οι μεγάλες εφημερίδες ώστε πετάς έτσι τη ζωή ενός παιδιού;» της φώναξε κατάμουτρα η Κιμ. «Ε, λοιπόν, εύχομαι όντως να σε προσέξουν, για το καλό σου –γιατί δεν υπάρχει πια θέση εδώ για σένα. Και να είσαι σίγουρη πως θα φροντίσω εγώ γι' αυτό.»

«Δεν ήταν εξαιτίας...»

«Φυσικά και ήταν εξαιτίας σου», τη διέκοψε εξοργισμένη η Κιμ. «Δεν ξέρω πώς έμαθες ότι ζούσε ακόμα, τώρα πάντως είναι νεκρός. Κι αυτή τη φορά στ' αλήθεια.»

Η σύγχυση παραμόρφωνε τα χαρακτηριστικά της. Αυτή η ηλίθια ήθελε να μιλήσει, μα δεν μπορούσε να βρει τις κατάλληλες λέξεις. Έτσι κι αλλιώς, η Κιμ δεν θα την άκουγε.

«Ξέρεις πως προσπαθούσε να φύγει απ' τη συμμορία, έτσι δεν είναι; Ο Ντουέιν ήταν ένα καλό παιδί που πάσχιζε μονάχα να μη σκοτωθεί.»

«Δεν μπορεί να έφταιγα εγώ που τον σκότωσαν», διαμαρτυρήθηκε η Τρέισι, καθώς το πρόσωπό της άρχιζε να ξαναβρίσκει το χρώμα του.

«Ναι, Τρέισι, εσύ έφταιγες», είπε μ' έμφαση η Κιμ. «Έχεις λερώσει τα βρομερά σου χέρια με το αίμα του Ντουέιν Ράιτ.»

«Έκανα απλώς τη δουλειά μου. Ο κόσμος είχε δικαίωμα να ξέρει.»

Η Κιμ πήγε ένα βήμα πιο κοντά της.

«Μα τον Θεό, Τρέισι, δεν πρόκειται να ησυχάσω ωσότου σε διώξουν απ' την εφημερίδα, εκτός αν θες να οδηγείς το φορτηγό της διανομής...»

Την πρότασή της διέκοψε το κουδούνισμα του κινητού της.

Η Τρέισι βρήκε ευκαιρία κι απομακρύνθηκε από την Κιμ.

«Στόουν», είπε εκείνη.

«Σε χρειάζομαι στο Τμήμα. Τώρα.»

Ο διοικητής Γούντγουορντ μπορεί να μην ήταν το πιο φιλικό αφεντικό, αλλά συνήθως έβρισκε τον χρόνο να χαιρετήσει, έστω και κοφτά.

Το μυαλό της Κιμ πήρε γρήγορες στροφές. Της τηλεφώνουσε Κυριακή μεσημέρι, ενώ είχε επιμείνει να πάρει ρεπό. Και ήταν ήδη τσαντισμένος με κάτι.

«Έρχομαι, Στέισι. Παράγγειλέ μου ένα ποτήρι λευκό ξηρό κρασί», είπε, κλείνοντας το τηλέφωνο. Αν το αφεντικό της μπερδεύτηκε που τον είχε αποκαλέσει Στέισι, θα του εξηγούσε αργότερα τον λόγο.

Δεν υπήρχε περίπτωση να γνωστοποιήσει ένα επείγον τηλεφώνημα από το αφεντικό της όσο στεκόταν τόσο κοντά στην πιο αχρεία δημοσιογράφο που είχε γνωρίσει ποτέ της.

Δύο πράγματα ήταν πιθανό να συνέβαιναν. Ή βρισκόταν χωμένη ως τον λαιμό στα σκατά για κάτι που είχε κάνει ή ξεκι-

νούσε κάποια μεγάλη υπόθεση. Και δεν ήθελε αυτό το απόβρασμα να ακούσει τη συνομιλία τους σε καμιά απ' αυτές τις περιπτώσεις.

Στράφηκε πάλι στην Τρέισι Φροστ. «Μη νομίζεις ότι τελειώσαμε. Θα βρω τρόπο να πληρώσεις γι' αυτό που έκανες. Σου δίνω τον λόγο μου», είπε η Κιμ, ανοίγοντας την πόρτα της τουαλέτας.

«Θα σ' αφήσω χωρίς δουλειά, να το ξέρεις», φώναξε πίσω της η Τρέισι.

«Για δοκίμασε», της πέταξε η Κιμ χωρίς να κοιτάξει πίσω της. Χθες βράδυ είχε πεθάνει ένας δεκαεννιάχρονος για το τίποτα. Δεν ήταν και οι καλύτερες μέρες της ζωής της.

Και είχε ένα προαίσθημα πως αυτή εδώ θα γινόταν πολύ χειρότερη.

2

Η Κιμ πάρκαρε τη Νίντζα στο πίσω μέρος του αστυνομικού τμήματος του Χειλζόουεν.

Η αστυνομία του Γουέστ Μίντλαντς εξυπηρετούσε σχεδόν 2,9 εκατομμύρια κατοίκους, καλύπτοντας τις πόλεις του Μπέρμιχαμ, του Κόβεντρι, του Γουλβερχάμπτον καθώς και την περιοχή της Μπλακ Κάουντρι.

Ήταν χωρισμένη σε δέκα τοπικές αστυνομικές μονάδες, συμπεριλαμβανομένης και της δικής της στο Ντάντλι.

Η Κιμ έφτασε στο γραφείο του τρίτου ορόφου. Χτύπησε την πόρτα, μπήκε και κοκάλωσε.

Η έκπληξή της δεν οφειλόταν στο γεγονός ότι ο Γούντι καθόταν δίπλα στην επιβλητική μορφή του προϊσταμένου του, του γενικού διευθυντή Μπόλντουιν.

Ούτε καν στο ότι φορούσε ένα μπλουζάκι πόλο, αντί για το συνηθισμένο του λευκό πουκάμισο με τις επωμίδες που έφεραν τα διακριτικά της αστυνομίας.

Εξεπλάγη γιατί, από την πόρτα ακόμα, η Κιμ μπορούσε να διακρίνει στάλες ιδρώτα στην ανοιχτοκάστανη επιδερμίδα του κεφαλιού του. Το άγχος του δεν είχε πουθενά να κρυφτεί.

Τώρα ανησύχησε. Δεν είχε ξαναδεί τον Γούντι να ιδρώνει.

Δυο ζευγάρια μάτια καρφώθηκαν πάνω της, καθώς έκλεινε την πόρτα.

Δεν ήξερε αν είχε κάνει κάτι που τους τσάντισε και τους δυο. Ο γενικός διευθυντής Μπόλντουιν ερχόταν από το Λόιντ

Χάους στο Μπέρμιγχαμ, και εκείνη τον έβλεπε συχνά. Στην τηλεόραση.

«Κύριε διοικητά;» είπε στον μοναδικό άντρα στο δωμάτιο που σήμαινε κάτι γι' αυτήν. Της ήταν αδύνατον να κοιτάξει τον προϊστάμενό της χωρίς να δει επίσης την κορνιζαρισμένη φωτογραφία του εικοσιδύαχρονου γιου του που φορούσε στολή του Ναυτικού. Ο Γούντι είχε παραλάβει τη σορό του από το Ναυτικό δύο χρόνια αφότου είχε τραβηχτεί αυτή η φωτογραφία.

«Κάθισε, Στόουν.»

Εκείνη προχώρησε μπροστά και κάθισε στη μία και μοναδική καρέκλα, που ήταν παρατημένη στη μέση του δωματίου. Κοίταζε μια τον έναν και μια τον άλλον, ανυπομονώντας για κάποια ένδειξη. Στις περισσότερες συζητήσεις της με τον Γούντι, ο προϊστάμενός της ένιωθε την ανάγκη να στραγγαλίζει το μπαλάκι αντιστρέψ που ήταν ακουμπισμένο στο μπροστινό μέρος του γραφείου του. Για την Κιμ, ήταν συνήθως ένα καθησυχαστικό σημάδι πως όλα πήγαιναν καλά μεταξύ τους.

Το μπαλάκι παρέμεινε στο γραφείο.

«Στόουν, προέκυψε ένα συμβάν σήμερα το πρωί: μια απαγωγή.»

«Επιβεβαιώθηκε;» ρώτησε αμέσως εκείνη. Συχνά, άνθρωποι εξαφανίζονταν και ξαναβρίσκονταν σε δυο τρεις ώρες.

«Ναι, επιβεβαιώθηκε.»

Η Κιμ περίμενε υπομονετικά. Ακόμα και μετά από μια επιβεβαιωμένη απαγωγή, δεν ήξερε γιατί καθόταν μπροστά στον διοικητή και τον δικό του προϊστάμενο.

Ευτυχώς, ο Γούντι δεν ήταν άνθρωπος που συμπαθούσε τις περιττές μηχανορραφίες ή σε κρατούσε σε αγωνία, οπότε μπήκε κατευθείαν στο θέμα.

«Πρόκειται για δύο νεαρά κορίτσια.»

Η Κιμ έκλεισε τα μάτια της και πήρε μια ανάσα. Α, τώρα καταλάβαινε την κλιμάκωση στην ιεραρχία.

«Όπως την τελευταία φορά, κύριε διοικητά;»

Παρόλο που δεν συμμετείχε στην έρευνα πριν από δεκατρείς μήνες, όλα τα μέλη της αστυνομίας του Γουέστ Μίντλαντς είχαν ενδιαφερθεί για την υπόθεση. Πολλοί είχαν βοηθήσει στην αναζήτηση που επακολούθησε.

Η Κιμ ήξερε κάμποσα πράγματα γι' αυτή την παλιά υπόθεση, μα στο μυαλό της ήρθε κατευθείαν το σημαντικότερο γεγονός.

Ένα από τα κορίτσια δεν είχε ξαναγυρίσει.

Ο Γούντι τράβηξε την προσοχή της πάλι στο παρόν. «Σ' αυτή τη φάση, δεν είμαστε σίγουροι. Έτσι φαίνεται αρχικά. Τα δυο κορίτσια είναι κολλητές φίλες και τελευταία φορά τα είδαν στο γυμναστήριο Ολντ Χιλ. Μία απ' τις μητέρες ήταν να πάει να τα πάρει στις δώδεκα και μισή, αλλά χάλασε ξαφνικά το αυτοκίνητό της.

»Στις δώδεκα και είκοσι και οι δύο μητέρες έλαβαν ένα μήνυμα στο κινητό τους πως κάποιοι απαγωγείς είχαν αρπάξει τα κορίτσια.»

Τώρα ήταν μόλις μία και τέταρτο. Δεν είχε περάσει ούτε μία ώρα από την απαγωγή, αλλά το γραπτό μήνυμα σήμαινε πως δεν θα γίνονταν ερωτήσεις σε φίλους και γείτονες, γιατί δεν υπήρχε καμιά ελπίδα τα κορίτσια να είχαν απλώς ξεμακρύνει. Τα κορίτσια δεν εξαφανίστηκαν, είχαν απαχθεί, και η υπόθεση βρισκόταν ήδη σε εξέλιξη.

Η Κιμ έστρεψε το βλέμμα της στον γενικό διευθυντή.

«Τι πήγε στραβά, λοιπόν, την προηγούμενη φορά;»

«Ορίστε;» τη ρώτησε έκπληκτος. Ήταν προφανές πως δεν περίμενε να του απευθύνει τον λόγο.

Η Κιμ περιεργάστηκε το πρόσωπό του, όσο εκείνος σκεφτόταν πώς ν' αντιδράσει. Η εκπαίδευση της αστυνομίας για την εμφάνιση στα ΜΜΕ στην καλύτερη έκφασή της. Δεν υπήρχαν ρυτίδες στο μέτωπό του, ούτε στάλες ιδρώτα εκεί που άρχιζαν τα μαλλιά του. Δεν ήταν ν' απορεί κανείς. Υπήρχαν ένα σωρό κατώτεροί του που μπορούσαν να θεωρηθούν υπαίτιοι.

Αντί ν' απαντήσει στην ερώτησή της, ο Μπόλντουιν την κοίταξε ανέκφραστα. Ήταν μια προειδοποίηση να κρατήσει το στόμα της κλειστό.

Τον κοίταξε κι εκείνη κατάματα. «Μια που μόνο το ένα παιδί γύρισε πίσω, τι πήγε στραβά;»

«Δεν νομίζω πως οι λεπτομέρειες...»

«Κύριε διοικητά, γιατί βρίσκομαι εδώ;» ρώτησε η Κιμ τον Γούντι αυτή τη φορά. Επρόκειτο για μια διπλή απαγωγή. Έπρεπε να ασχοληθεί όχι μόνο η τοπική Υπηρεσία Δίωξης Εγκλήματος, αλλά όλη η αστυνομία. Η διερεύνηση της υπόθεσης θα χωριζόταν σε πολλούς διαφορετικούς τομείς. Θα ερευνούσαν για στοιχεία, για ιστορικό, θα 'καναν ερωτήσεις από πόρτα σε πόρτα, θα εξέταζαν το υλικό από τις κάμερες ασφαλείας, θα συνομιλούσαν με τον Τύπο. Ο Γούντι δεν θα την έβαζε ποτέ να μιλήσει με τους δημοσιογράφους.

Ο Γούντι κι ο Μπόλντουιν αντάλλαξαν ένα βλέμμα.

Εκείνη διαισθάνθηκε πως δεν θα της άρεσε η απάντηση. Η πρώτη της σκέψη ήταν πως η ομάδα της θα έπαιρνε προσωρινή απόσπαση για να βοηθήσει. Σαν να μην έφτανε η δουλειά που έτρεχε ήδη με τις σεξουαλικές επιθέσεις, την οικογενειακή βία, τις απάτες, τις απόπειρες ανθρωποκτονιών, τις οποίες διερευνούσαν, κι επίσης την οριστικοποίηση των καταθέσεων για την υπόθεση του Ντουέιν Ράιτ.

«Θέλετε την ομάδα μου στην αναζήτηση...»

«Δεν υπάρχει καμιά αναζήτηση, Στόουν», την έκοψε ο Γούντι. «Θα βγάλουμε απαγορευτικό για τον Τύπο.»

«Τι είπατε, κύριε διοικητά;»

Αυτό ήταν κυριολεκτικά ανήκουστο σε περιπτώσεις απαγωγής. Συνήθως ο Τύπος τα έπαιρνε αυτά χαμπάρι μέσα σε λίγα λεπτά.

«Δεν έχει μεταδοθεί τίποτα μέσω των συχνοτήτων του ασύρματου, και επίσης προς το παρόν οι γονείς δεν λένε κουβέντα.»

Η Κιμ έγνεψε ότι κατάλαβε. Αν θυμόταν καλά, είχε γίνει μια παρόμοια απόπειρα την τελευταία φορά, μα ως την τρίτη μέρα το νέο είχε διαδοθεί. Αργότερα εκείνη τη μέρα, το παιδί που επέζησε βρέθηκε να περιπλανιέται στον δρόμο, ενώ το άλλο δεν το βρήκαν πουθενά.

«Δεν έχω καταλάβει ακόμα τι...»

«Ζητήθηκε να αναλάβεις εσύ επικεφαλής στην υπόθεση, Στόουν.»

Πέρασαν δέκα δευτερόλεπτα κι η Κιμ περίμενε ακόμα την τελευταία ατάκα. Δεν την άκουσε.

«Ορίστε, κύριε διοικητά;»

«Φυσικά, αυτό είναι αδύνατον», είπε ο Μπόλντουιν. «Σίγουρα δεν έχεις τα προσόντα για να ηγηθείς μιας έρευνας τέτοιου μεγέθους.»

Παρόλο που η Κιμ δεν διαφωνούσε, μπήκε στον πειρασμό να αναφέρει την υπόθεση Κρέστγουντ, όπου αυτή κι η ομάδα της είχαν πιάσει τον δολοφόνο τεσσάρων έφηβων κοριτσιών.

Στράφηκε πάνω στην καρέκλα της έτσι ώστε να αντικρίζει μόνο τον Γούντι.

«Ποιος με ζήτησε;»

«Μία από τις μητέρες. Ζήτησε εσένα συγκεκριμένα και μάλιστα αρνείται να μιλήσει σε οποιονδήποτε άλλον. Χρειάζεται να συγκεντρώσεις τις αρχικές λεπτομέρειες, όσο εμείς θα στήνουμε μια ομάδα. Θα δώσεις αμέσως αναφορά εδώ και θα παρδώσεις στον επικεφαλής της έρευνας.»

Η Κιμ έγνεψε καταφατικά, για να του δείξει ότι κατάλαβε τη διαδικασία, δεν της είχε δώσει όμως ολοκληρωμένη απάντηση.

«Μπορείτε να μου πείτε, κύριε, τα ονόματα των κοριτσιών και το όνομα της μητέρας;»

«Τα κορίτσια λέγονται Τσάρλι Τίμινς και Έιμι Χάνσον. Η μητέρα της Τσάρλι ήταν αυτή που σε ζήτησε. Το όνομά της είναι Κάρεν και λέει ότι είναι φίλη σου.»

Η Κιμ έγνεψε αρνητικά. Αδύνατον. Δεν ήξερε καμιά Κάρεν Τίμινς, και σίγουρα δεν είχε φίλες.

Ο Γούντι συμβουλευτήκε ένα χαρτί πάνω στο γραφείο του.

«Συγγνώμη, Στόουν. Ίσως να την ξέρεις με το πατρικό της όνομα. Την έλεγαν Κάρεν Χολτ.»

Η Κιμ ένιωσε την πλάτη της να τσιτώνεται. Το όνομα αυτό ζούσε με ασφάλεια στο παρελθόν της· ένα μέρος που σπάνια επισκεπτόταν.

«Στόουν, η έκφρασή σου δείχνει πως όντως γνωρίζεις αυτή τη γυναίκα.»

Η Κιμ σηκώθηκε και κοίταξε αποκλειστικά και μόνο τον Γούντι.

«Θα πάω να ξεκινήσω την αρχική έρευνα, κύριε, για να παραδώσω σ' όποιον ορίσετε επικεφαλής της έρευνας, αλλά σας διαβεβαιώνω πως η συγκεκριμένη γυναίκα δεν είναι φίλη μου.»

3

Η Κιμ οδήγησε τη Νίντζα ανάμεσα από ουρές από αυτοκίνητα ώσπου βρέθηκε στην πρώτη σειρά. Καθώς το κίτρινο φανάρι ετοιμαζόταν ν' ανάψει, πάτησε γκάζι και η μηχανή βρυχήθηκε ορμώντας προς τη διασταύρωση.

Στην επόμενη νησίδα, τρέχοντας με εξήντα πέντε χιλιόμετρα την ώρα, το γόνατό της άγγιξε σχεδόν την άσφαλτο.

Ταξίδευε νότια, αφήνοντας πίσω της την καρδιά της Μπλακ Κάουντρι, που είχε πάρει το όνομά της από την παχιά φλέβα σιδηρομεταλλεύματος και κάρβουνου που σε ορισμένα μέρη έφτανε και τα εννιά μέτρα πάχος.

Παραδοσιακά, πολλοί κάτοικοι της περιοχής καλλιεργούσαν μικρά αγροκτήματα, μα συμπλήρωναν το εισόδημά τους δουλεύοντας ως καρφάδες ή σιδεράδες. Ως τη δεκαετία του 1620 υπήρχαν είκοσι χιλιάδες σιδεράδες σε ακτίνα δεκάξι χιλιομέτρων από το Κάστρο Ντάντλι.

Η Κιμ ξαφνιάστηκε με τη διεύθυνση που της είχαν δώσει. Δεν φανταζόταν ποτέ ότι η Κάρεν Χολτ μένει σε μια απ' τις καλύτερες περιοχές της Μπλακ Κάουντρι. Και μάλιστα, ένιωσε κάποια έκπληξη που η γυναίκα ζούσε ακόμα.

Καθώς διέσχιζε το Πέντμορ, τα ακίνητα απομακρύνονταν από τον δρόμο. Τα οικοπέδα γίνονταν πιο μεγάλα, τα δέντρα πιο ψηλά και τα σπίτια απείχαν περισσότερο μεταξύ τους.

Η περιοχή ήταν αρχικά ένα χωριό στην εξοχή του Γούστερσιρ, αλλά στα χρόνια του μεσοπολέμου ενώθηκε με το Στούρμπριτζ, λόγω της εκτεταμένης οικιστικής ανάπτυξης.

Δύο κορίτσια εξαφανίζονται. Μόνο το ένα θα επιστρέψει...

Το μήνυμα των απαγωγέων είναι ξεκάθαρο: Το ζευγάρι που θα προσφέρει το μεγαλύτερο ποσό θα πάρει πίσω την κόρη του.

Το άλλο δεν θα την ξαναδεί. Αυτοί είναι οι κανόνες και δεν πρόκειται ν' αλλάξουν. Το ένα παιδί θα πεθάνει.

Οι εννιάχρονες αγαπημένες φίλες Τσάρλι και Έιμι εξαφανίζονται και οι οικογένειές τους βυθίζονται σ' έναν ζωντανό εφιάλτη. Ένα γραπτό μήνυμα στο κινητό επιβεβαιώνει το αδιανόητο: τα κορίτσια έπεσαν θύματα απαγωγής. Όταν όμως ένα δεύτερο μήνυμα φέρνει τη μια οικογένεια αντιμέτωπη με την άλλη για τη ζωή των παιδιών τους, ο χρόνος για την ντετέκτιβ Κιμ Στόουν και την ομάδα της αρχίζει να μετράει κυριολεκτικά αντίστροφα.

Οι έρευνες αποκαλύπτουν μια σειρά από πτώματα, οι αδίστακτοι δολοφόνοι μοιάζουν να βρίσκονται διαρκώς ένα βήμα μπροστά, και η Στόουν συνειδητοποιεί πως οι πιθανότητες να επιστρέψουν τα κορίτσια ζωντανά στα σπίτια τους λιγοστεύουν κάθε ώρα που περνάει.

Ίσως το κλειδί για την εξιχνίαση της υπόθεσης να είναι η αποκάλυψη των σκοτεινών μυστικών από το παρελθόν κάθε οικογένειας.

Διαφορετικά, κάποιο από τα δύο κορίτσια θα πληρώσει το υπέρτατο τίμημα. Και η Κιμ έχει αρχίσει να φοβάται ότι δεν θα μείνει ούτε η ίδια ζωντανή έως το τέλος...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
Info@kildarithmos.gr www.kildarithmos.gr
www.facebook.com/kildarithmos.gr

ISBN 978-960-461-823-1

9 789604 618231